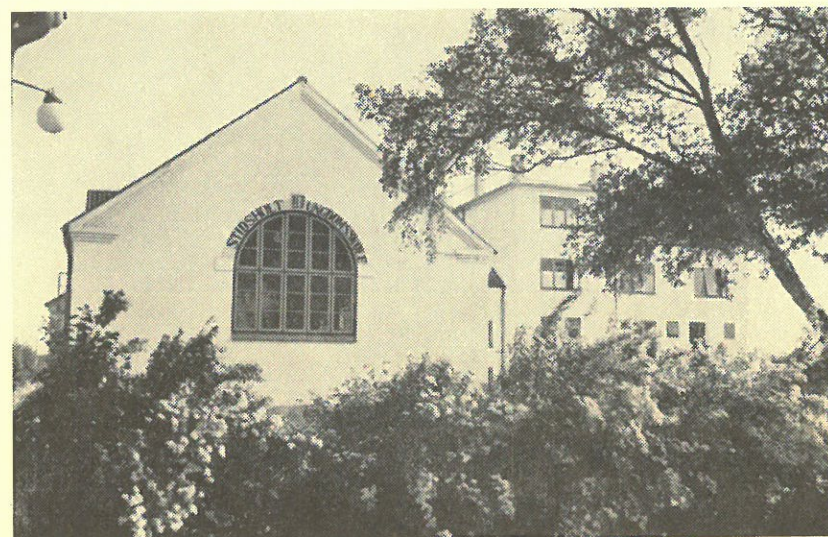

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES

Aarsskrift

1956

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES
AARSSKRIFT

1956

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

FREDERIKSHAVN
EKSPRES-TRYKKERIET

1956

INDHOLD

At drage sin Vej med Glæde	<i>Hans Jakobsen</i>
Nu Tak for alt —	<i>Marie Risegaard Jakobsen</i>
En Jubilæumssamtale	<i>Elmer Dalsgaard</i>
Aaret, der svandt	<i>Hans Jakobsen</i>
Et Tilbageblik	<i>Chr. Dam</i>
Hilsen paa Jubilæumsdagen	<i>Alma Vestergaard</i>
Sønderjyllandsturen	<i>Karen Søndergaard</i>
Sverigesrejsen	<i>P. Christiansen</i>
Fra Elevmødet	<i>Chr. Dam</i>
Mindeord	<i>H. J.</i>
1957 — Meddelelser	<i>H. J.</i>
Korte Hilsener	
Elevfortegnelse	
Regnskab	

At drage sin Vej med Glæde

En dansk Præst fortæller om en Gudstjeneste, han deltog i ovre i en af Londons store Kirker. Ved den Tid, Gudstjenesten skulde begynde, samlede en Flok Mennesker i al Stiltfærdighed i et halvdunkelt Kapel ved et af Kirkens Sideskibe. Han tog Plads iblandt dem med glad Forvisning om, at han, skønt fremmed, hørte hjemme her, hvor Gud skulde tilbedes.

Da Gudstjenesten var forbi, blev han tilbage for at hilse paa sin engelske Kollega. Han fortalte om sin Præstegerning herhjemme i den evangelisk-lutherske Folkekirke, og den engelske Præst fortalte om sin Tjeneste i den anglikanske Kirke, og til sidst sagde han: De er Lutheraner — jeg er Anglikaner; men — og saa pegede han op paa Krucifikset paa Højalteret, — han er vort Liv.

Den danske Præst fortæller videre, at da han kort efter befandt sig ude i Mylderet paa den stærkt trafikerede Gade, blev Ordene ved at klinge i hans Hjerter: Han er vort Liv. Han saa Mennesker ile sig forbi og tænkte: Alle I, for mig ukendte, skulde blot vide, hvilken rig og stærk Oplevelse jeg har haft i jeres Kirke. Kristus er vort Liv.

Han havde selvfølgelig kendt dette Ord i mange Aar, men i de fremmedartede Omgivelser og med den særlige Henvisning til det, som han her mødte, viste det langt tydeligere end før, hvilket Indhold det rummer. — Han er vort Liv — det betyder, at Jesus Kristus, der har besejret Død og Djævel, deler sit Liv med os her i vor Tilværelse med alt det, »hvorfor vort Hjerter gruer«, og rækker os Ordet om Syndernes Forladelse, Kødets Opstandelse og det evige Liv, saa vort Hjerter kan hvile trygt i Pagten.

I en af vore Søndags-Kollekter takker vi Gud, at han har »ladet os leve i denne salige Tid, da vi kan høre hans hellige Ord og se hans kære Søn, Jesus Kristus«.

Denne Tak maa aldrig forstumme paa Jord. Gør den det, betyder det, at Mennesker har glemt, hvad Gud ved Jesus Kristus har gjort for os.

Denne salige Tid, det er vor Tid og alle andre Tider. Det er hver eneste Dag, da det glædelige Budskab forkyndes os, at Jesus Kristus har delt og bestandig vil dele alt med os, ogsaa naar vi kommer til Vejs Ende.

I Salmen »Med Straalekrans om Tinde« staar der:

Vort Kors er uden Jammer,
vor Død er uden Brod,
vor Grav et Sovekammer,
vor Herres Liv vor Lod.

Saadan kan vi synge, fordi vi lever i denne salige Tid.

Paa en øde Vej et Stykke fra Jerusalem kom for ca. 1900 Aar siden to Mænd kørende mod Byen Gasa. Den ene var en højtstaaende Embedsmand, Skatmester hos Kandake, Ætiopiernes Dronning; han havde været i Jerusalem for at tilbede, muligvis ved en jødisk Fest, den anden var Apostelen Filip, som Gud havde sendt paa Skatmesterens Vej. Sammen læste de af Profeten Esajas Bog, og med den som Udgangspunkt forkyndte Filip Evangeliet om Jesus for Skatmesteren. Dette gjorde saa stærkt Indtryk paa ham, saa han bekendte: »Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn«, og han bad om at blive døbt, da de kom til et Sted, hvor der var Vand. Filip døbte da denne Fremmede, og dermed var hans Gerning tilende. Men om Skatmesteren staar der: Han drog sin Vej med Glæde.

Ørken og Paradis mødes undertiden. Det var det, der skete her. Skatmesteren drog videre ad Ørkenlandets øde og farlige

Vej, men han drog sin Vej med Glæde, for Paradis var ham meget nærmere end alt, hvad han saa omkring sig, det Paradis paa Jord, hvor Herren har sin Gang, og hvor der er Englevagt og Sang.

At drage vor Vej med Glæde — og ikke med Suk og Graad, som kun er Løn til Lejesvenden, dertil er vi bestemt af Gud. Da det blev Jul paa Jord, lød det til Mennesker: Se, jeg forkyn-der jer en stor Glæde, men denne Tone fra Himlen er ikke forstummet.

Synes vort Liv somme Tider præget af Ørkenrejsen med alle dens Farer og Vanskeligheder, er Sandheden dog bestandig, at vi lever i »denne salige Tid«, hvor der altid ved Jesus Kristus er Lys forude.

Til den fremmede paa den øde Vej — til Vandringsmanden, der standser under Krucifikset — og til os, der bereder os til Jul, lyder det: Han er vort Liv. — Derfor drager vi vor Vej med Glæde.

Hans Jakobsen.

Nu tak for alt —

Tale ved jubilæet.

Med Jeppe Aakjær kom der noget nyt og friskt ind i den danske folkesang. Han lukkede en hel ny verden op og viste os hverdagens poesi. Hør blot, hvad »Havren« fortæller.

Først præsenterer den sig, kort og knapt med de tre ord: Jeg er havren. Og vi ser den for os, strå og kerner. Vi ved, hvad den kan bruges til, at den har foderværdi og kan regnes ud i kalorier. Vi kunne jo ikke vide, at dens foldudbytte det var bjælder, og den bærer over med os, ryster på bjælderne og undskylder: Gud velsigne ham, den bondeknold.

Så fortæller havren selv, hvem og hvad den er:

Det kan kolde hjerner ej forstå;
jeg er lærkesangen på et strå,
livets rytme døbt i sommerdræ,
mer end gumlekost for øg og fæ.

Den lukker sin verden op og fortæller om sine venner og om alt, hvad de har betydet for den i dens liv: Regnen, solen, duggen og grødevejret, alt det, som har haft indflydelse på dens vækst og udvikling. Den fortæller om sit venskab med bøgetræerne, de store skikkelser, som den ser op til og beundrer. Den fortæller om venskabet og det gode forhold til naboerne, al den danske sæd, der gror øst for hav som vest for sund og fjord. Den røber også sit lille kærlighedseventyr med søndenvinden.

Og da den nu er begyndt at fortælle, skal vi også høre lidt om alt det, den har at virke med, om alle de opgaver, den har fået i sit korte liv. Når den har fået bjælderne, når den har opdaget, at den er lærkesangen på et strå, når den ved med sig selv, at den er selve livets rytme, så må der være en mening med det, så må den udnytte sine evner og muligheder og ikke nøjes med at hygge sig med gode venner og naboer.

Bjælderne kan bruges til andet end kærestepjank med søndenvinden. Den har fået så mange gaver i livet, og den vil bruge dem til at glæde og gavne andre med.

Den ved nok, at den ikke kan stå mål med klokken deroppe i kirketårnet, men når dagen er gået, og aftenklokken ringer fred, så kan den i al beskedenhed strække sig helt op på tåspidsen og ringle med.

Og der er nok at gøre:

Den skal ringle barnet til dets seng,
ringle tågen op af sump og eng,
ringle freden over hjemmet ind,
ringle bønnen frem i frommes sind.

Der er hele skalaen, fra det mindste til det allerstørste.

Nu kunne jeg bruge denne indledning til at tale om den danske folkesang og dens betydning, den er jo også et vigtigt led i

en skoles gerning. Jeg kunne måske ringle lidt om, hvordan sang og kjærve gror herligt sammen på den danske jord. Måske kunne det blive lidt om, hvordan håndens og åndens arbejde kan forenes.

Eller — jeg kunne bruge havren som et billede på menneskelivet. Mennesket er jo ikke bare en samling stoffer, hvoraf det meste er vand, det er samtidig noget helt andet og meget mere. Mennesket er et væsen bestående af både stof og ånd, det er en del af en større sammenhæng, og hvert menneske har, ligesom havren, fået sine evner, sine muligheder og sine opgaver.

Jeg kunne også bruge havren som billede på en »skolemor«, som tilsyneladende bare er den, der skal sørge for, at de ydre rammer er i orden, at eleverne får deres forplejning, at haven bliver plantet og holdt ren o.s.v., men hun har det ligesom havren, at hun gerne vil dele med andre noget af det, livet har givet hende selv... hun vil også gerne ringle med. Men det vil jeg heller ikke tale om. Jeg vil tale om mig selv.

Inden jeg går videre, vil jeg først røbe havrens hemmelighed. Vi har i det foregående kun set havren som voksen, set den i dens omgangskreds, blandt sine venner, i sin gerning, vi har set den som lærkesangen på et strå. Men hvordan var det gået til, at den var blevet det? Hvad var dens forudsætninger? Den siger det selv:

Jeg blev sået, mens glade lærker sang
over grønne banker dagen lang.
Humlen brumled dybt sin melodi,
og et rylefløjt gled ind deri.

Der var sket noget stort, allerede den gang den blev til. Lærkesangen var blevet sået sammen med den, var blevet en del af dens liv. Og ikke nok med det: Viben havde slået kors over marken, og bonden havde slået kors over sædekornet for at »gi' det helse med på vej«. Der var velsignelse med helt fra begyndelsen, den fik en god start, og den vidste selv, at det var det, der blev bestemmende for dens senere liv og gerning.

Når jeg på denne festdag ser tilbage over tiden, som er gået, og når jeg drister mig til at tale om mig selv, er det ikke for at sige noget om mit liv og om mit arbejde, men det er for at ud-

trykke min taknemlighed over de forhold og mod de mennesker, som gav mit liv retning og indhold.

Mit livs allerførste erindringsbillede er en lille pige på 4—5 år. Hun sidder på gulvet med sit legetøj, men er gået helt i stå, der er noget, hun slet ikke kan finde ud af: I går havde præsten sagt i kirken, at man skal sørge med de sørgende og være glad med de glade, men hvad skulle jeg nu gøre, hvis Karen var glad, og Niels var ked af det? Dette fundamentale krav om medmenneskelighed og forholdet til næsten har grebet dybt ind i mange menneskers liv. For mig har det altid været mærkeligt og fyldt mig med en stille glæde, at netop det allerførste, jeg kan huske, stod i forbindelse med korskirken i Vallekilde, og det siger samtidig noget om mit tilhørsforhold til menigheden. Søndag efter søndag sad jeg der sammen med mine forældre, og jeg følte, at kirken var mit hjem.

Der er mange mennesker, der har den anskuelse, at man ikke skal tage børn med i kirke, for »de forstår jo alligevel ikke noget«. Hvor meget *forstår* de voksne? Barnet mærker, at det betyder noget for far og mor, at »der hented' de bod for de tungeste savn og styrke til vandringens møje«, og det giver tryk og glæde i barnesindet. Jeg er dybt taknemlig mod mor og far, som tog mig med ind i det fællesskab. Der kom lærkesangen ind i mit liv.

Eller jeg tænker på menighedsmøderne i kirken, i præstebo-ligen og i hjemmene. Var der nogen mening i at tage et barn med til menighedsmøde? Jeg kan endnu høre de forskelliges stemmer, når de tog ordet under forhandlingerne. Kvinder og mænd, som jeg havde set lyttende i kirken, nu var det dem, der talte. Jeg husker fra min barndom forhandlinger om det evige liv, om nadveren, om de nye salmemelodier o.s.v. Jeg mindes dunkelt, at jeg så og hørte Karen Jeppe og Ann Marie Pedersen. Jo, der blev sået lærkesang! Jeg skylder Vallekilde valgmenighed mere, end der kan udtrykkes i ord.

Og efterårsmøderne! Det er ingen dårlig vane at tage børnene med, selv om der er nogle, der mener, at børn og unge ikke kan høre og lytte.

Til mine bedste barndoms minder fra mit hjem hører de

aftener, hvor far læste for os, Ingemanns romaner, Bjørnsons noveller eller H. C. Andersens eventyr. Jeg kan endnu høre far sige: »Ja, det er ganske vist, een lille fjer kan nok blive til fem høns«. Sladderens modbydelighed med al dens uhygge stod allerede dengang klart for mig. Eller far fortalte om forfølgelserne af de første martyrer, om jødernes længsel efter at vende tilbage til det forjættede land, om sønderjydernes kamp under fremmedherredømmet. Fars fortælling, mors aftenbøn og hele familiens sang »Jeg så ham som barn —«, det var lærkesang, som blev sået.

Og mens i dug jeg gro'de fod for fod, gro'de sangen sammen med min rod: Jeg blev elev på Vallekilde, på Frederiksborg og flere gange på Askov. På denne skolefestdag går tankerne tilbage til disse skoler med tak til mange og for meget. Jeg nævner blot nogle af navnene: Holger Begtrup, Appel, Arnfred, Rosenkjær, C. P. O. Christiansen.

Når jeg i dag har villet tale om mig selv, har det været for at få lov til at nævne noget af det, der fra begyndelsen ikke alene gav mit liv glæde og indhold men også gav det retning.

Det kan vist ikke undre nogen, at jeg kunne få lyst til at komme ind i et skolearbejde, og at jeg også har følt pligt til, om det ellers kunne lykkes, at dele med andre noget af det, jeg i så rigt mål selv har fået til givende. På en måde er det, jeg her har fortalt, jo en del af forhistorien til Stidsholt Ungdomsskole, hvor jeg nu i 25 år har stået på min tå og ringlet med.

Her i Stidsholt fandt vi vor plads i den havremark, der er den danske ungdomsskole. Vi har, ligesom havren, haft gode vækstbetingelser med sol og vind og regn, med dug og grødevejr, med mange venner og gode naboer, og for alt dette er vore sind i dag fyldt med taknemmelighed.

Marie Risegaard Jakobsen.

En jubilæumssamtale

Mange Blade bragte i Anledning af Jubilæet en smuk Omtale af Skolen. Vi glædede os over hver enkelt Hilsen, vi fik, ogsaa paa den Maade og takker for den Hjertelighed, der kom til Orde. Nedenstaaende bringes en Jubilæumssamtale i »Vendsyssel Tidende« ved Førstelærer Dalsgaard, Asaa, der besøgte Skolen paa Bladets Opfordring.

H. J.

Stidsholt var for 25 aar siden et navn, der ikke var kendt ret langt ud over Østvendsyssel. I dag nævnes navnet vidt omkring, og med dette forbindes ungdomsskolen, hvis store, hvide bygning ses langt omkring i det flade landskab.

Den 3. november er der gået 25 aar, siden denne vendsysselske ungdomsskole blev indviet. To dengang ganske unge, energiske mennesker, forstander *Hans Jakobsen* og fru *Risegaard Jakobsen*, var et par aar forud blevet knyttet til børneskolen. De havde begge en brændende lyst til ungdomsarbejdet, og i 1931 tog de det dristige skridt at aabne en skole for de ganske unge. De blev ikke skuffet i deres optimisme og overvandt begyndervanskelighederne. Paa den aabne mark voksede skolen op, og der skulle kun gaa fem aar, inden rammerne sprængtes, og der maatte bygges til skolen. Med tretten elever begyndtes undervisningen, og dermed blev den aand, der siden har præget Stidsholt ungdomsskole, grundlagt.

Skolen fik hurtigt et godt ry paa sig, og gennem aarene har en større og større flok sluttet op om skolen, saa den er fuldt belagt med 84 elever, og dertil kommer en lang venteliste. Over 2000 unge er siden starten udgået fra Stidsholt med et fond af kundskaber, som er blevet dem til nytte frem i tiden, og ikke mindst med en aandelig ballast, der har hjulpet mangan en ung gennem livets genvordigheder.

Glade ungdomsstemmer har lydt mellem skolens vægge, kammeratskabsbånd, som siden har holdt, er blevet knyttet, og bag skolen staar i dag en forældrekreds og en flok venner fra Skagen

til Hobro, for saa stort er det distrikt, der sender unge til Stidsholt.

Forstander Jakobsen og frue har ikke mistet ungdommens energi eller slækket paa kravene. Eftersom skolen er blevet udvidet, er den rykket ud fra forstanderparrets private domæne, saa de har faaet plads til at indrette deres eget hyggelige, men ikke private hjem, for paa skolen staar alle døre aabne til enhver tid for saavel elever som forældre. Forstander Jakobsen har ved 25-aars jubilæet ikke mere end godt og vel rundet de 50 aar, og saavel forstanderen som fruén besidder stadig det lyse sind og det gode humør, der virker smittende.

Medens efteraarets spraglede blomsterflor fremviser en sidste pragt i den velholdte have — eller nærmere park — omkring skolen, og træerne i oktobersolen lyser i alle farver, har vi aflagt et besøg paa skolen. Selv om det er i den maaned, hvor der ingen elever er, har forstanderparret dog ikke ferie. Ikke blot lægger børneskolen beslag paa lærerkræfterne, men der er tilmed meget at ordne med forberedelserne til det nye hold, som ankommer dagen efter jubilæet, ligesom forstanderens store foretagsvirksomhed kalder paa ham i denne maaned.

— Det begyndte egentlig paa Askov højskole, hvor min kone og jeg traf hinanden paa lærerkursus i sommeren 1928. Det endte med giftermål, og vi kom til Stidsholt, siger forstander Jakobsen til indledning. Det var vor hensigt at blive her ved børneskolen en rimelig tid, men iøvrigt stod vor hu til højskolen eller ungdomsskolen.

— Jeg har allerede som barn tænkt paa ungdomsarbejdet som mit fremtidsmaal, indskyder fru Jakobsen, og da jeg som 18-aarig var paa Frederiksborg højskole, sagde kammeraterne til mig: Du ender som højskolemor.

— Saa De nogen særlig baggrund for at begynde en ungdomsskole netop i Stidsholt?

— Det var ikke let at skønne, om der virkelig var basis for skolen her, da vi begyndte, siger forstanderen. Men en indre tilskyndelse drev os til at starte skolen. Naturligvis var det vanskeligt i begyndelsen, men det hjalp, vi var saa unge. Mange var

skeptiske over for planerne, ikke mindst fordi vi dengang oplevede den alvorlige krisetid, hvor der ikke var penge mellem folk.

— Fru Jakobsen: Vort maal var at faa skolen arbejdet saa meget op, at vi i løbet af femten aar kunne udvide, men vi havde den glæde, at det maatte ske allerede efter fem aars forløb.

— Der var altsaa behov for en østvendsskole ungdomsskole?

— Jakobsen: Det viste sig hurtigt, at skolens omraade ikke var begrænset til selve egnen. Der kom elever fra Hobro til Skagen. Ungdomsskolerne har jo i det hele taget haft god fremgang. Forældrene finder, at det er en god overgang til senere virke. Unge mennesker, som skal i lære, har ikke alderen dertil, naar de er udskrevet af folkeskolen, og de faar da opholdet paa ungdomsskolen som en ballast til deres senere læreplads.

— Kommer eleverne af lyst, eller fordi forældrene forlanger det?

— I nogle tilfælde er det vel forældrene, som alene har bestemt det, men lysten til arbejdet er altid den samme, og jeg maa tilbagevise enhver tanke om, at ungdommen i vor tid ikke skulle have lyst til at lære noget.

— De faar ogsaa elever fra byerne?

— Fru Jakobsen: I de senere aar er der kommet flere og flere unge fra byerne hertil, og det har været medvirkende til at knytte by og land nærmere sammen. I de første par dage kan der være forskel paa de unge fra by og land, men forbavsende hurtigt udlignes denne forskel.

— Maalet for ungdomsskolens undervisning?

— Jakobsen: Ja, det er ikke blot at give de unge en bestemt portion af kundskaber. Vi arbejder videre i hjemmets spor og søger at aabne de unges øjne for livets sande værdier.

— Ser De direkte resultater af arbejdet?

— Jakobsen: Her kan jeg citere: Høsten er skjult for vort øje. Men alligevel er der synlige resultater. Det sker ikke saa sjældent, naar jeg er ude at holde foredrag i en forening, at der kommer en mor og far og siger til mig: Husker du, hvad du talte om, da min dreng kom paa Stidsholt ungdomsskole? Og

saa bliver aabningstalen refereret, og det maal, jeg ved den lejlighed viste de unge imod, sættes i forbindelse med den udvikling, som er sket med den unge siden da. Det, der var ens ord og teori, er blevet til virkelighed.

— Fru Jakobsen: Ogsaa de mange breve, vi modtager fra hjemmene og gamle elever, bærer vidnesbyrd om resultater. Det bliver til flere hundrede om aaret.

— De har ikke noget privatliv paa skolen?

— Jakobsen: Ungdomsskolen kræver én fuldstændig, men samtidig er den blevet éns liv. Man tænker ikke paa, om der nu er saa og saa megen tid til at dyrke privatlivet, for gør man det, er der noget galt. Vi har ikke som mange andre en afgrænset fritid, men til gengæld har andre ikke de glæder, vi har.

— Har De mødt skuffelser i de 25 aar?

— Det er umuligt at undgaa skuffelserne, men naar vi ser tilbage, er glæden over arbejdet med de unge saa stor, at skuffelserne glemmes.

— Kan der være disciplinære vanskeligheder paa en ungdomsskole?

— Vi har aldrig mærket dertil. Saa snart eleverne har forstaaet, at de skal betragte skolen som deres, regulerer dette sig selv. Saa opfører de sig over for skolen, som de ville gøre det over for deres hjem. Dertil kommer kontakten mellem hjemmene og skolen. Den er af allerstørste betydning for hele arbejdet, og den har vi følt altid har været til stede. Saaledes møder alle forældrene op til aabningen, til forældredagen og til afslutningen.

— Fru Jakobsen: Vi har endvidere oplevet flere eksempler paa, at familier, som mødtes her, har stiftet varige bekendtskaber, fordi de staar sammen om skolen og deler den med deres børn.

— Skolen har ogsaa en faglig side?

— Jakobsen: Den undervurderer vi naturligvis ikke. Vi begynder hver dag hele aaret med et foredrag i historie, litteratur eller kirkehistorie. Det er tilrettelagt for alle paa en saadan maade, at de skal række efter det, men aldrig saa højt, at de ikke kan naa det.

— Kan De saa fange de unges interesse?

— Det er slet ikke vanskeligt. Jeg skal love for, at de unge lytter. Der er saa stille i klasseværelset under foredragene som i en kirke under altergangen.

— Fru Jakobsen: Det er en komplet misforstaaelse, at unge mennesker ikke forstaar at lytte.

— Man taler om mødetræthed?

— Jakobsen: Ja, men hvem taler derom? Det er dog vist dem, der aldrig gaar til møder af nogen slags, og hvad er de saa egentlig trætte af? Jeg har gang paa gang set, hvorledes de unge, som har været paa skolen, møder op, naar jeg er ude at holde foredrag, og de har som regel en flok andre unge med sig. Men man skal tale til de unge om noget, som kommer dem ved i dag, ellers kan man ikke forlange, de skal komme.

Efter morgenforedraget gaar eleverne til de praktiske fag: Skolekøkken, haandarbejde og kjolesyning for pigernes vedkommende og sløjd for drengenes. Eftermiddagen anvendes til almindelige skolefag og aftenen til de lystbetonede fag som gymnastik, folkedans og hobbyarbejder.

— De praktiserer ogsaa undervisning i foreningsarbejde?

— Jeg har arbejdet med det under danskundervisningen og haft stor fornøjelse af det. Eleverne faar lov til at melde sig frivilligt som foredragsholdere over selvvalgte emner, som formænd og som oplæsere. Det interesserer dem meget, og det er forbavsende, hvad der præsteres her. Selv om man skulle synes, det ville være lettest at tegne sig som oplæser, vælger langt de fleste foredraget, og emnerne er vidt forskellige. Formanden skal byde velkommen og maa aldrig gøre det paa samme maade, som andre i tidligere timer har gjort det. Mange holder saa gode foredrag, at de kunne anvendes i enhver aftenhøjskole eller forening.

Det rent underholdende spiller naturligvis ogsaa en rolle, hvor saa mange unge mødes, og eleverne paa ungdomsskolen har vundet ry for deres præstationer paa scenen ved skolens sommerfest. Herom siger fru Jakobsen, som staar for tilrettelæggelsen af optrinene:

— Vort princip er, at hver elev skal have sin rolle. Det er en

af grundene til, at vi aldrig kan tage et stykke i al almindelighed, men vi maa selv bygge stykkerne op over et eller andet emne i en række billeder, samlet til et hele. Der skal helst være noget for øje og noget for øre. Dragterne, som lærerinde frk. Søndergaard efterhaanden er blevet en mester i at faa til at illudere, spiller en stor rolle. Resultatet bliver et broget mosaik af sang, tale, brudstykker af skuespil, recitation, stumspil o.s.v.

— Eleverne er interesseret i det?

— De gaar op i det med liv og sjæl. Her er ingen statister, alle har virkelige roller.

— Har De særlige jubilæumsønsker?

— Forstander Jakobsen svarer: Det har vi, og de er let nævnt. I 1954 indgav vi ansøgning om udvidelse af skolen. Den er i høj grad tiltrængt, og nu er det vort ønske, at vi kan faa byggetilladelse og materialebevillinger. Tegningerne er færdige, vi venter kun paa at komme til at begynde.

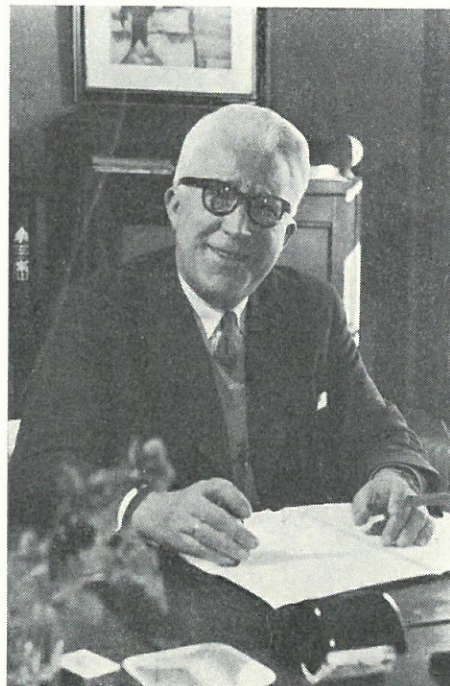
— Og den økonomiske side af sagen?

— Der vil være store udgifter forbundet med udvidelsen. Forudsætningen for, at skolen kan faa statslaan, er, at den overgaar til selvejende institution. Derved skulle der kunne opnaas 50 pct. af den værdi, skolen efter udvidelsen har. En anden forudsætning er ogsaa, at der findes en kreds af mennesker, som staar bag skolen paa den maade, at de har fremskaffet en omend ringe sum penge.

— Fru Jakobsen: Og saa er det vort ønske, at forældrene fortsat vil staa bag ved skolen med samme trofasthed som hidtil.

— Jakobsen: Og folkeskolens lærere. Dem regner vi som nærmeste medarbejdere. Det er deres elever, vi faar, og vi bygger videre paa den uddannelse, de har faaet i skolen.

Stidsholt ungdomsskole har ogsaa betydet meget for det øvrige ungdomsarbejde i Vendsyssel. Forstander Jakobsens foredragsvirksomhed er meget stor, og inden for hovedkredsstyrelsen og landsstyrelsen for De danske ungdomsforeninger har han udført et betydningsfuldt arbejde til gavn for den danske ungdom.

Aaret, der svandt

Et enkelt Folkemøde fra min tidligste Ungdom staar meget klart i min Erindring. Det var Genforeningsfesten i Stengade Skov paa Langeland kort Tid efter Nordslesvigs Tilbagevenden til Danmark.

Jeg ser endnu for mig hele Sceneriet, den lange Række Hestekøretøjer, de mange vinkende Dannebrogssflag fra Vognene, den smukke Mødeplads ud til Stranden og de Hundreder af feststemte Mennesker, der lejrede sig under Stengadeskovens høje Bøge.

Men klarere end dette Folkelivsbillede staar Taleren og hans Ord. Det var Digteren Helge Rode, der talte, og hans Foredrag gjorde et dybt Indtryk paa mig. Jeg stod over for Opbrud-

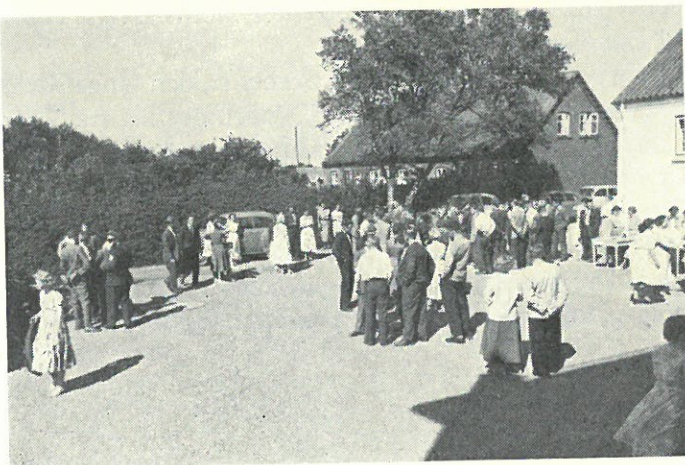
Vort første Hjem —
Skovkanten 26, Esbjerg

I Sæby —
for 25 Aar siden

Velkommen allesammen

det, et Par Maaneder senere skulde jeg forlade Barndomsegnen for at rejse til Sjælland og begynde min Uddannelse. Denne Omstændighed har jo nok været medvirkende til, at Sindet var særlig modtageligt. Helge Rode citerede et Vers fra sit Digt »Det nye Foraar«:

For nu skal du blive helt ung og kaad,
og Hjertet skal vide sig ud i Graad.
Hvad gør det — hvad gør det, du lider?
Det følger de rige Tider.

Jeg kendte ikke meget til Digtets Forudsætning; jeg tog Ordene, som de lød — til mig. Jeg forstod, at her stod en stor Digter og manede alvorligt til at tage mod det Foraar, der var paa Vej til Verden og ikke mindst til Danmark, der havde været udenfor, da den store nylig afsluttede Verdenskrig rasede, og jeg forstod, at hans Henvendelse især gjaldt Ungdommen.

Ingen af dem, der var med paa Skamlingsbanken i forrige Aarhundrede, da Grundtvig og andre af den Tids store Talere førte Ordet, kunde føle det stærkere, at det bankede paa Hjertedør med store Syner og Sange, end jeg gjorde her.

Da jeg kom hjem, læste jeg Helge Rodes Vers:

Der er noget smukt et Sted i mit Sind,
saa skønt som Aftensolens rødmende Skin.

Der er noget ømt og forunderligt kært,
der er noget sælsomt og bristende skært.

Der er som en fjern og smilende Ø,
der stiger af Sjælens brusende Sø.

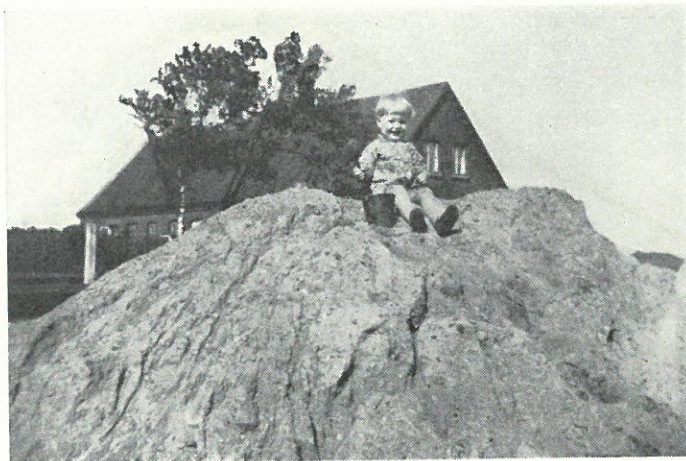
Folkemødet den Dag i Stengade Skov

er nu et gammelt Minde
om det, der var engang,

men stadig et forpligtende Minde. Saadan følte jeg det, da jeg i denne Eftersommer stod paa samme Plads igen efter mange Aars Forløb.

Foraaret, som Helge Rode talte om, blev anderledes, end vi,

Begyndelsen
til Ungdomsskolen

der stod paa Tærskelen til vor Ungdomstid, havde forestillet os.
En anden Verdenskrig med Graad og Lidelse kom og slog meget
i Stykker; men i Nederlaget lærte vi ogsaa, at

Den Sag er aldrig i Verden tabt,
som deler Kaar med, hvad Gud har skabt,
som ej skal bygges med Taarn og Tinder,
men sagte vokse, mens Tiden rinder.

Naar jeg, som det falder naturligt i disse Dage, tænker paa
de svundne 25 Aar paa Stidsholt Ungdomsskole, er det med
Følelsen af megen Taknemmelighed, det har været nogle dejlige
Aar. Hvis jeg siger, det har været rige Tider, vil jeg især tænke
paa det, at vi, der staar i Arbejdet, har modtaget saa meget af
Gud og Mennesker.

Vi lagde Skolens Grund
ret i en bange Stund,
men du har bygget med til Folkelykke.
Nu er den under Tag,
det er en Takkens Dag.
Hvor du er med, der er det godt at bygge.

Da Morten Pontoppidan i 1878 begyndte sin Højskolegerning
i Frerslev paa Sjælland, var det under meget smaa Forhold. Ved

— og nu

Aabningsfesten 1. Maj for 7 Elever indledte han med at fortælle
om et Foraarssyn. I den nygravede, tomme Have havde han set
en enkelt forglemt Paaskelilje, der skinnede gult og forkyndte
Vaar. Det tog han som et Varsel for Skolen, at nyt Liv paany
kunde gro frem, og hans Haab blev ikke til Skamme.

Dette har ofte mindet mig om en af de første Aabningsfester
her. Det var ogsaa et lille Elevhold, der skulde modtages; men
det blev en Fest, jeg bestandig vil huske. Da vi kom ned i
Salen, var alle Borde pyntet med Paaskeliljer, som gode Venner
havde sendt til Festen. De Paaskeliljer har jeg ofte tænkt paa,
naar vi i de senere Aar har kunnet byde velkommen til en stor
Flok Unge, der har fyldt Skolen til sidste Plads.

Paaskeliljerne stod den Dag som Varsel om lyse Dage. Og
saadanne Dage har vi nu oplevet i saa rigt et Maal.

Her tænker jeg ikke mindst paa Jubilæet, vi lige har fejret.

Der blev gennem Taler, Gaver, Blomster, Telegrammer og
Breve givet os et enestaaende Vidnesbyrd om Vennesind og Tro-
fasthed. For alle de mange rige Dage siger vi ved Milepælen
Tak til alle gode Venner. Alt, hvad vi har mødt, er med til at
give Frimodighed over for Dagene, der kommer.

Uh — saa flittige

Kontortid

Hvør og Hobby

Vinter og Sommer i Stidsholt.

Skärvor och Helhet — er Titelen paa en Bog af den svenske Provst, Axel Hambræus, der tidligere er blevet citeret i Aarsskriftet. Bogen skal ikke omtales her, men Titelen faar mig til at tænke paa, at man med en kort Beretning over Skoleaaret er stillet omtrent som Videnskabsmanden, der har gjort et Fund i Jorden. Han staar maaske med Skärvorne — Skaarene — af en kostbar Vase og prøver at sætte dem sammen til en Helhed. Han har selv Forudsætning for at se Helheden, og han prøver nu at give andre et Indtryk af Vassen gennem nogle faa Stykker, der oprindelig var med til at danne den. I en kort Beretning er det Brudstykker, der findes frem og kommer med. Resten faar man forhaabentlig en Anelse om.

Jeg har i Anledning af Jubilæet bladet lidt i Skolens Aarsskrifter fra de 25 Aar. Hvert af dem har et Stykke om »Aaret, der svandt«, allesammen kun Brudstykker, men tilsammen giver de vel et Billede af Vinter og Sommer i Stidsholt, saadan som gamle Elever kender det. Brudstykket kan vel sige et og andet til den, der kender Helheden, og det haaber jeg ogsaa, at de følgende Sider i Tekst og Billeder maa kunne gøre. Ingen Stidsholtelev har faaet Helheden saa meget paa Afstand, at en lille Hilsen, der samler sig om Aarets Mærkedage, ikke kan sige ham eller hende noget mere herfra end det, der fremgaar af Beretningen. Her som saa mange andre Steder er Minderne en god Hjælp.

Helhedsindtrykket for os, der igen har oplevet Vinter og Sommer i Stidsholt, er dette, at en bedre Afslutning paa de første 25 Aar kunde vi ikke have faaet, end den vi oplevede med det svundne Aars 55 Dreng og 87 Piger.

Vi havde haabet, at vi kunde have indledt det næste Afsnit af Skolens Historie med Indvielse af den længe ventede Nybygning, men Byggetilladelsen foreligger ikke endnu. Personlig tror jeg, om ikke Verdenssituationen forværres, at vi opnaar at komme i Gang i det nye Aar. Samtidig vil der ske det, at Skolen overgaar til at blive selvejende Institution, hvilket er en Forudsætning for at opnaa Statslaan til Gennemførelsen af Byggeriet. Vi er nu godt i Gang med den nye Vinterskole; der

— spærrer Trafikken

er i Vinter 83 Drengene, og mange flere vilde gerne have været med. H. P., som mange kender fra hans Tid her for et Par Aar siden, er kommet tilbage og er nu fast Lærer her; han har siden, han blev færdig med sin Uddannelse paa den frie Lærerskole i Ollerup, været Lærer paa Ungdomsskolen i Holsted. Vor nye Sløjdlærer er Nordmand. Han er dog ikke ukendt med danske Forhold, da han har sin Sløjdlærereksamen fra Askov Sløjdlærerskole. Han hedder Ingvald Bolstad og er fra Hålandsdal i Vestnorge. Gymnastik og Idræt i Vinter ledes af Poul Mogensen fra Vejleegnen, Delingsfører fra Sønderborg Idrætshøjskole.

En af Lærerinderne fra i Sommer, Frk. Fynbo, er her ogsaa i Vinter og har Timer baade i Ungdomsskolen og Børneskolen, saa hun er blevet »helaars«. Dam, som jo har været med i Skolens Gerning gennem alle 25 Aar, er nu flyttet til Sæby og er Lærer ved Kommuneskolen der. Samtidig er

En opmærksom Flok

han holdt op med sine faste Timer her. Alle gamle Elever kender Dam og ved, hvad han har betydet for os gennem alle disse Aar. Vi forstaar saa godt, at han nu ved Omplantningen til nye daglige Skoleforhold ikke kan blive ved at have Kræfter og Tid tilovers til ekstra Timer; men vi vil komme til at savne ham meget, selv om vi nu staar med en større Lærerstab end tidligere. Dams Betydning for Ungdomsskolen kan ikke let gøres op. Den bestod ikke bare i, at han havde nogle ugentlige Timer, som Eleverne var meget glade for; men han virkede ved sin Person som et fast Punkt i Skolens Tilværelse og har været os til megen Opmuntring og Hjælp lige fra Skolens første Dag. Selv om Dam nu fra November officielt er traadt tilbage som Lærer ved Ungdomsskolen, haaber vi, at han ogsaa i de kommende Aar vil komme og hygge lidt med Oplæsning o. lign., som han altid har gjort. Jeg ved bestemt, at vi kommer ikke til at kalde forgæves.

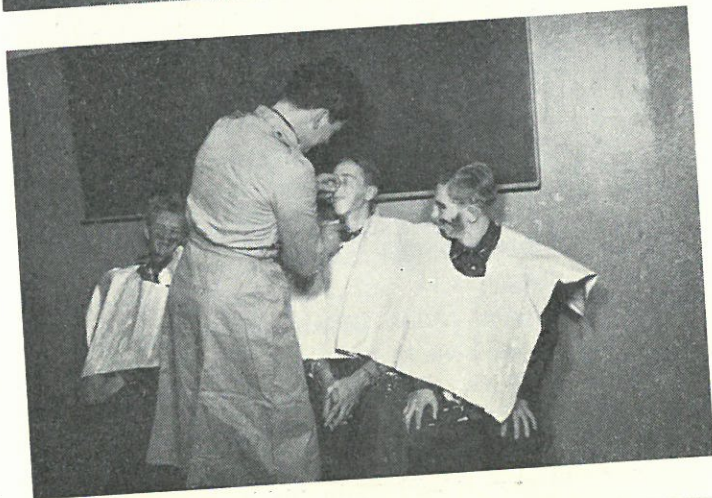
Her i Aarsskriftet skal lyde en hjertelig og velment Tak til Dam og Fru Dam for Venskab gennem de mange Aar og for det gode og uegennyttige Arbejde paa Stidsholt Ungdomsskole.

Christiansen, Albæk, der for nogle Aar siden blev knyttet til Vinterskolen, har vi stadig, og det er vi meget glade for.

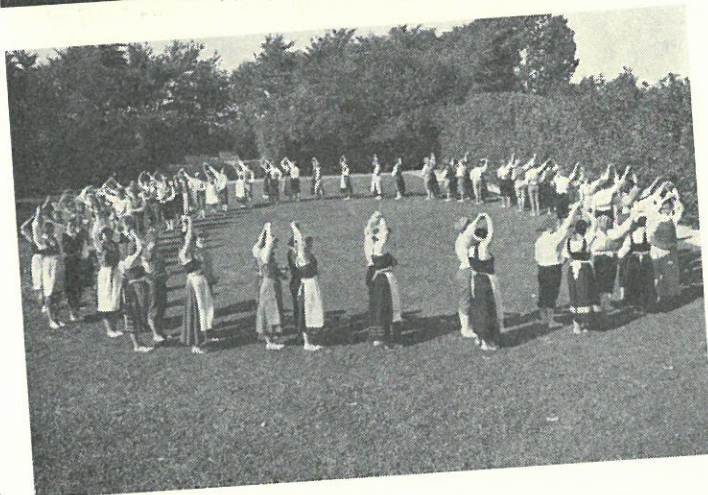
Frk. Søndergaard har i Aar holdt 15 Aars Jubilæum her og

— og en Flok
Lurendrejere

Lynbarbering. Av! Av!

Saa fine —
— motion

fortjener mere end nogen anden Anerkendelse og Tak for lang og tro Tjeneste. De tre Lærerinder Ruth Helbo, Gerda Vestergaard og Sigrild Stoustrup, der ikke er her i Vinter, glæder vi os til at se igen næste Sommer.

Vor travle, dygtige og venlige Karen Godiksen er stadig Køkkenchef her, og vi haaber, at vi ikke skal til Bryllup med hende foreløbig; vi betragter hende snart som uundværlig.

Fra Maaned til Maaned.

Al Begyndelse er svær — siges der — men der siges ogsaa, at der er ingen Regel uden Undtagelser. Det sidste gælder for baade Vinter- og Sommerskolen. I begge Tilfælde kom vi i Gang uden nogen Begyndervanskeligheder. Det varsler godt for et Skoleaar, at man hurtigt og umærkeligt finder sammen i Kammeratskab og i Fællesskab om Skolen og det daglige Arbejde.

En Elev sagde for et Par Aar siden i en lille Tale ved Afslutningen: De første Dage stod i Aabningshøjtidens Tegn, hver Dag blev der aabnet for noget nyt og spændende, og pludselig opdagede vi, at det var ikke nyt længer, men det var lige spændende. Uden at vi havde gjort os det klart, stod vi midt i alt det, der var Skolens og vort.

Det er dejligt for os, ikke blot at høre, men ogsaa at mærke, at det er saadan fra Begyndelsen. Mon nogen husker Historien om Københavner-Bydrengen, som raabte til Bondemanden, der efter Drengens Mening ikke kom hurtigt nok af Sted, da det skiftede til grønt Lys: Kan du ikke faa den op i høj Gear, Kesse?

Nok om det, men selv om et Skoleophold varer 5 Maaneder, er det af ikke ringe Betydning at komme i det rette Tempo fra Begyndelsen. 8 Timers Arbejde, 8 Timers Hvile og 8 Timers Søvn; denne Inddeling af Døgnet er paa sin Plads, naar det gælder f. Eks. en Industriarbejder, men det stiller sig betydelig anderledes for den, der arbejder for sig selv, og som maaske oven i Købet staar i et afvekslende og lystbetonet Arbejde. Gør man det, overfører man gerne flere af Døgnet's Timer til Arbejde, ja man skelner ikke meget mellem Arbejde

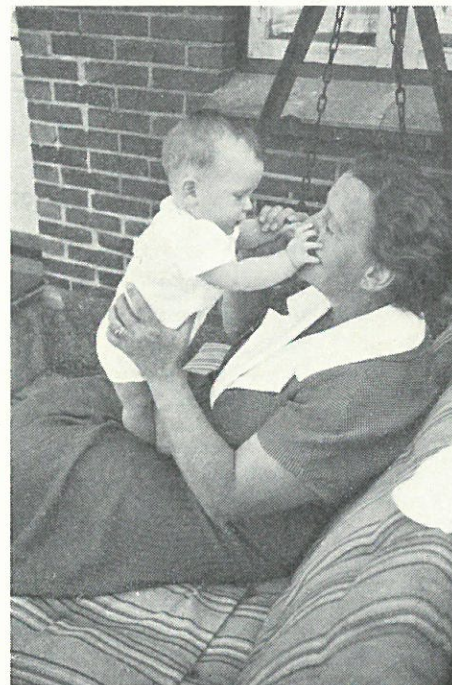
Hyttepiger

og Frihed. En flittig Elev, der gerne vil have mest muligt ud af sit Skoleophold, betragter det ikke som en Fordel at faa megen Fritid, men har Glæden i Bevidstheden om, at det er sig selv og sin egen Fremtid, man arbejder for, naar man tager paa Skole.

Vi har i det svundne Aar som saa ofte før kunnet glæde os over ikke alene at se Fliden udfolde sig i de fastsatte Timer, men ogsaa i Fritiden. Her eksisterede ikke noget Fritidsproblem.

Som kærkommen Afveksling i Fritiden kan jeg, som jeg plejer, nævne vore Møder og Stævner, Fredagsklub og Underholdningsaftener med Oplæsning, Lege og meget andet, — Fester, Udflugter og Cykelture.

I November havde vi et offentligt Møde med stor Tilslutning. Pastor Lassen, Ulsted, talte, og Rejsesekretær Johansen fra Dansk Vandrelaug viste nogle meget smukke Film — en fin Aften.

Lars og Mormor.

Snevinteren kom tidligt sidste Vinter. Saaledes blev vort Adventsmøde i December aflyst, da Vejene var ufremkommelige.

Vinterudflugten gik som sædvanlig til Aalborg. Der var stor Interesse for at se Bedrifter, saa vi saa et Par Stykker mere, end vi plejer. Afslutningen paa Turen var som andre Aar i Teatret.

Ved Juleafslutningen havde vi det traditionelle hyggelige Program.

Den 22. December var Dagen mellem to Snestorme. Vejene var nogenlunde ryddede, og Drengene kom alle hjem til Jul; men Dagen efter havde vi, som det sikkert huskes, Julevejr igen af den Slags, man læser om i Julehistorierne, ja, faktisk var det lidt rigeligt. H. P. var her paa Besøg og brugte 2 Dage til Turen Stidsholt-Ellidshøj. Han naaede hjem med Livet i Behold, men maatte bruge Julen til at komme til Kræfter igen.

Rigtig fint Billed

Et lille Frikvarter

Elevmødedagen
ved Volstrup Kirke

Helligtrekongraften samledes vi om Juletræet i Gymnastiksalen, som vi plejer, og derefter var vi i Gang igen.

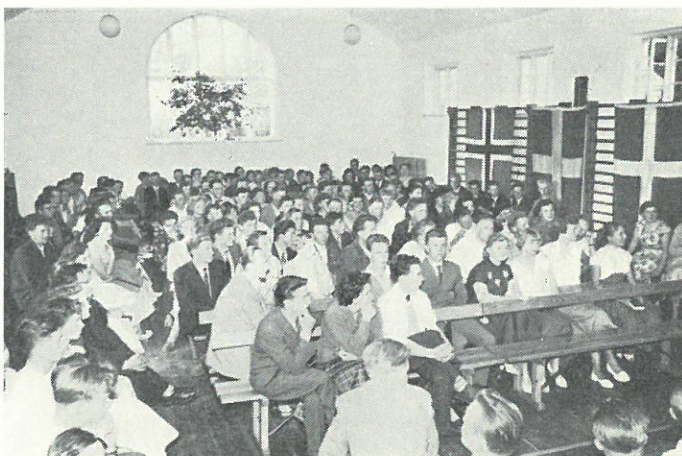
Ved det følgende Maanedsmøde talte Pastor Porsborg, Hellevad, han holdt et fortræffeligt Foredrag om Jakob Knudsen, — Læge Gybel, Sæby, viste ved samme Lejlighed en Serie fine Farvelysbilleder.

I Marts talte Pastor Gamst, Hørby, om Frimenighedspræsten Morten Larsen, og samme Dag havde Erhvervsvejleder Kofod, Hjørring, et Par udmærkede Timer med Eleverne. Ved Foraarsmødet talte Biskop Erik Jensen. Det var som tidligere Aar, naar Biskoppen har været her, den helt store Aften. Tidspunktet var ikke saa godt, da der netop i de Dage var Strejke, der bevirkede, at man ikke kunde faa Benzin. Det berørte Tilslutningen en Del.

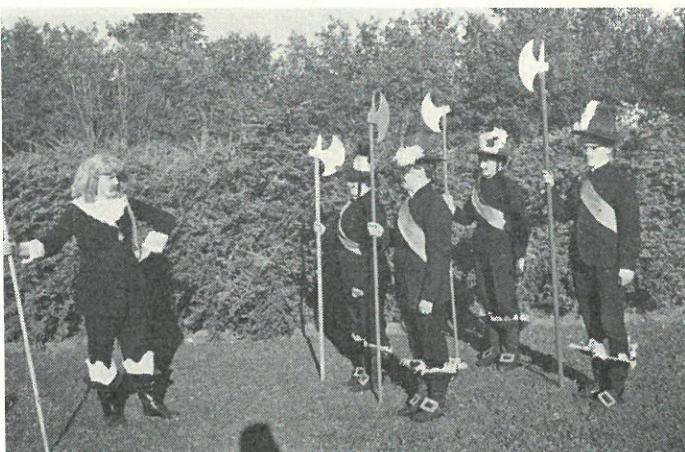
Palmesøndag — den sidste Søndag før Afslutningen — havde vi en hyggelig Sammenkomst, Sommerpigerne var paa Besøg, og det var Drengene ikke kede af. De havde et fint og alsidigt Program at byde paa, og det var Pigerne ikke kede af. Det er et meget fornøjeligt Stormagtsmøde, vi har der lige før Afslutningen. Der udgaar en sand Strøm af Mildhed og Hjertelighed derfra. Drengene havde et Par Søndage før ved Gymnastikstævnet i Dronninglund sammen med Olaf Sørensen høstet meget og velfortjent Bifald, — den fine Opvisning blev naturligvis ikke ringere ved Sommerpigernes Fest og ved Forældre festen i Forbindelse med Afslutningen.

Ved Aabningsfesten 3. Maj rykkede saa Hold Nr. 50 ind paa Ungdomsskolen. Det var tydeligt, at der var absolut fuldt Hus, da de 87 unge Piger tog Skolen i Besiddelse. Der blev ved Aabningen talt af Pastor Porsborg, Hellevad, der havde ikke mindre end 10 af sine gamle Konfirmander i Elevflokk, Pastor Gamst, Sogneraadsformand Hans Andersen og Dam, naturligvis ogsaa af min Kone og mig. Else fra 1939 var paa Besøg hos Dams og sang et Par Sange, hun hedder nu Steentofte og bor i København.

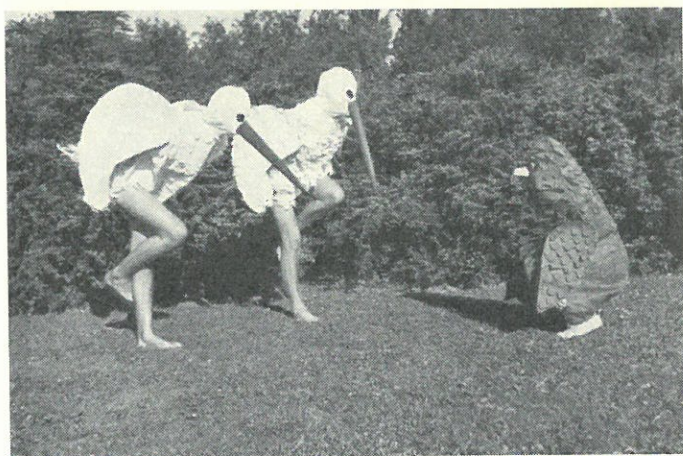
Forstander Jens Marinus Jensen, Aarhus, talte for Eleverne ved et Besøg her i Maj. Det var om Digteren Harald Kidde.

Elevmøde

Christian den 4.
og hans Mænd

Kalif — Stork

Den store Sammenkomst i Juni var som sædvanlig Husmoderdagen. Der var i Aar op mod 700 Deltagere. Bilerne parkerede 100 m op ad Landevejen til begge Sider. Alle Skolens Lokaler var fyldt, og takket være et udmærket Højttaleranlæg kunde der høres overalt. »Saa maanne Kvendjfolk haar a aalle sit i mi Daw«, sagde en Mand filosofisk, han naaede lige at kigge ind ad Døren. Taleren var Handelsminister Fru Lis Groes, der beredte Tilhørerne en festlig Eftermiddag; af de mange Problemer, der blev berørt i Foredraget, kan nævnes: de unge Pigers Uddannelse. Om Aftenen var der Underholdning ved Kantor Løgsted.

Ved Gymnastikstævnet i Brønderslev ledede Frk. Stoustrup Skolens store Hold. Paa Husmoderdagen havde Pigerne vist Gymnastik i Regnvej, i Brønderslev var der Solskin, begge Steder repræsenterede de og Frk. Stoustrup Skolen paa en smuk og værdig Maade. Jeg medvirkede forøvrigt ved Gymnastikstævnet i Aar; men det var som Taler.

Mens jeg skriver dette Afsnit, sidder Dam i Sæby og »beretter« om Elevmødet; jeg glæder mig til at se det i Morgen. Han fortæller sikkert tilstrækkeligt om Sommerens store Begivenhed, som Elevmødet er, — saa jeg iler frem til Forældre-festen den 17. Juli. I et lille Stykke til et af Bladene skrev Christiansen: Stidsholt Ungdomsskole havde i Tirsdags Forældre-fest. Ved Eftermiddagskaffen bød Forstander Jakobsen velkommen, hvorefter man i Haven saa Elevernes Gymnastik, Folkedanse samt en broget Underholdning paa Friluftsscenen under Medvirken af alle 87 Elever. Fru Jakobsen viste sig igen som en dygtig Instruktør, og Frk. Søndergaard havde med smaa Ting skabt de herligste Kostumer. Efter Aftensmaden holdt Forstander Jakobsen Foredrag ud fra en svensk Bog »Per-Magnus bygger«.

I Juni og Juli havde vi ogsaa i Aar mange Gæster: Ungdomsforeninger, Husmandsforeninger, Kvindekredse, »Unge Hjem« og »De ældres Udflugt«, i sidstnævnte Gruppe alene var 800 Deltagere fra Sindal, Bjergby og Skallerup.

Et Besøg ud over det almindelige havde vi i Slutningen af Juli, ca. 30 Mennesker, for en stor Del Lærere, alle fra Neder-

Lærermøde
— paa Scenen

land, var her som vore Gæster. Da det var i Sommerferien, fik Eleverne desværre ikke denne Oplevelse med. — Sommerens to store Udflugter, Sommerpigerens Sønderjyllandstur, og gamle Elevers Sverigesrejse, fortæller Frk. Søndergaard og Christiansen om. Men en rigtig hjertelig Tak til Familien Clausen i Svanstrup for deres overvældende Gæstfrihed mod os ca. 100 Mennesker i 3 Dage vil jeg gerne have med ogsaa paa denne Plads. Efteraarsstævnet stod i alle Maader paa Højde med tidligere Aars. Fru Misse Høgsbro-Holm, København, og Professor Lindhardt, Aarhus, var Mødets Talere.

Et Par Instruktionsmøder, henholdsvis for Kvindernes Fredsliga og Venstres Ungdom, havde Skolen i September.

Ej Minde om en Glimmerdag,
men kun om trofast Hjertelag.

Denne Indskrift paa en Mindesten i Sønderjylland benyttede jeg som Udgangspunkt for min Tale ved Afslutningen, — og saadan staar det for mig, naar jeg prøver at samle »Skärvor til Helhet«, at trofast Hjertelag er mere værd end alle Glimmerdage. Trofast Hjertelag havde vi mødt hos de Piger, der nu sad der og var saa kede af, at Afskedens Time var inde, og trofast Hjertelag var Hemmeligheden i Samværet med dem,

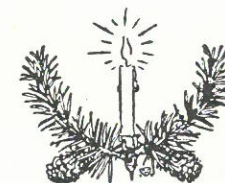

Familien Buhrkall

der gik forud. Ved Afslutningen prøvede jeg at tolke Skolens Tak derfor, og i dette Aarsskrift, der mere end de tidligere henviser til »Aarene, der svandt«, vil jeg gerne, fordi det i saa høj Grad virker med i Helhedsbilledet, nævne det igen, at det var i Mindet om trofast Hjertelag, vi kunde glæde os til at holde Jubilæum og til at tage fat paa næste Afsnit.

Med hjertelig Hilsen fra os alle her paa Skolen slutter jeg saa for i Aar og sender de bedste Ønsker om Julefred og Glæde til hver gammel Stidsholtelev, fjern og nær, til hver Fader og Moder, der stod sammen med os om Gerningen her, og til alle gode Venner, som var med til at gøre Tiden rig for os paa Stidsholt Ungdomsskole gennem 25 Aar.

Hans Jakobsen.

Et tilbageblik

For knap en måned siden var vi til jubilæumsfest på Stidsholt Ungdomsskole. Nu sidder jeg her i vort nye hus i Sæby og lader tankerne gå tilbage over svundne Stidsholtdage. Jeg ser tydeligt for mig vort første møde med Marie Risegaard og Hans Jakobsen. Den gang så de lidt anderledes ud, men sindet var det samme. Han var også den gang den folkelige humørspreader, tanke- og tillidvækker. Hun var ligeledes den gang sprængfyldt med ideer og energi. Når to mennesker, der hver for sig har fået så store vuggegaver i arv, har fundet hinanden, så må og skal der ligge en opgave til dem, som de ved fælles hjælp skal løse. Opgaven lå lige for døren, og de tog den op. Kort tid efter kom de til os og talte om opgaven: Stidsholt Ungdomsskole! Kunne den løses? Ungdomsskolen var jo den gang så nyfødt og spæd, så vi kendte kun lidt til gerningen, derfor turde vi ikke råde til ej heller fraråde, men vi var klare over, at var der nogen, der kunne løse opgaven, så var det Jakobsens. De tegnede og beregnede, og imens blev tanken nærmest et bud, og de adlød budet. Ungdomsskolen blev rejst. Nu har jeg haft den lykke at være fast ugentlig medhjælper ved ungdomsskolen fra starten og derved haft lejlighed til på nært hold at følge udviklingen.

Det unge forstanderpar var meget ydmyge over for opgaven og ængstelige i starten, og begyndelsen var også svær: Landbrugs-krise, krigsfare og besættelse, men de holdt ud, og de voksede med de svære opgaver. Jeg mindes med stor glæde de første små hold elever. Da var der spise- og samlingsstue i fru Jakobsens stue, der var børneskole i Storstuen. Især om vinterafterne, når petroleumlampen var tændt, og hele familien var samlet, så var der hyggeligt. Da oplevede vi rigtigt fællesskabet, da havde

vi stunder, som jeg aldrig glemmer. Men udviklingen lader sig jo ikke standse, tiderne blev lysere. Vejen, der før var grusvej, blev asfalteret, det elektriske lys afløste petroleumlampen, flokken blev større, den høje bygning rejst, den røde bygning blev privat, men dog ikke mere privat, end der stadig er åbent hus i Storstuen.

Det har været stærke år for jer, der tog opgaven op. År med angst og bæven, men det har også været år med håb og tro, år, der gav grøde og vækst. Det har været opslidende år, men i fælles interesse har I stået sammen om arbejdet. Jeg kender ingen, der i den grad har udfyldt hinanden, som I gør, og derfor har jeres arbejde også båret så store og gode frugter. Er opgaven nu løst? Der er fundet facit til mange spørgsmål, men der er flere endnu. Held og lykke til.

Chr. Dam.

Hilsen på jubilæumsdagen

Engang der kom saa ungt et par og slog sig ned mod nord,
den ene kom fra landet omkring Sjællands største fjord,
den anden fra den ø, som rosegren blir kaldt i Danmarks have,
og begge to de ejed fuldt veltalenhedens naadegave,
og mange andre gode egenskaber de havde i gemme,
de ejed lyst og mod og id til alt det bedstes fremme.
Den lille skole, som var ment som skolen bare for de smaa,
den blev ved disse to til mer, end hvad vel nogen

havde kunnet spaa.

En ungdomsborg — ej herberg blot — men ret et skolehjem,
det saa man her, nær østerkyst, saa rankt at dukke frem.
Her tog de fat — de to fra syd — paa Vendellands lave slette,
til i de unge at faa tag og deres tillid vinde,
slig gerning kræver fuldt sin mand og ligesaa sin kvinde.
Marie og Hans Jakobsen, de skabte denne verden,
som blev det gode udgangspunkt for mange voksnes færden.
De blev ej trætte af at saa og jorden dybt at pløje,
skønt høstens gyldne aks og straa laa skjult for deres øje.
Men — »alle gode tanker, de kan slet ikke dø,
før endnu bedre tanker er spiret af deres »frø«.
I to, som tog saa modigt fat blandt vores ungdomsskare,
I sikkert mærket har saa tit, at det er godt at fare
med budskab om de store ting i kristenlivets verden,
men ogsaa dagens jævne dont i fred og stille færden.
For fredens sag, for flygtningkaar, fru *Risegaard* en lanse,
i overført betydning, brød — hun ikke lar sig standse!
Den tunge, stejle vendelbo I lærte vel at kende,
som vendelboen kender jer og tog jer ind som frænde
Det kvarte sekel svundet er for værket, som I skabte.
Med tak vi gir jer haand i dag, for alt hvad I os rakte,
og ønsker *Stidsbølt Ungdomsskole* lykke paa sin vej
i fremtidsvirke, ungdom blandt, i alvor som i leg.

Til lykke!

Alma Vestergaard.

Sønderjyllandsturen

Efter sommerferien fik skolen en indbydelse fra Bodil Clausens hjem i Svanstrup ved Bredebro i Sønderjylland, om vi ville komme og besøge dem, bo og spise der og foretage udflugter til nogle af de mange minderige steder i grænseegnen.

Om vi ville? — Indbydelsen blev modtaget med begejstring af både elever og lærere.

Lørdag morgen, den 18. august, startede vi mod Viborg. Vi fandt en skrænt, hvorfra vi havde en fin udsigt over Viborg sø, Borgvold og byen. Her spiste vi, mens vi nød solskinet og udsigten. Dernæst besøgte vi domkirken med Joachim Skovgaards prægtige malerier med motiver fra det gamle og det nye testamente. Hele bibelhistorien blev levende for os gennem billederne.

Næste mål var Himmelbjerget. — Ved Blichers mindesten standsede vi, og Jakobsen mindede eleverne om, hvad han i morgentimerne havde fortalt om Blicher og om de store folkemøder på Himmelbjerget.

Det var i en meget mærkelig belysning, vi kort tid efter stod på toppen og så ud over omegnen med de mange søer og skove. Skyerne hang begsorte og truende over os, og vi nåede da heller ikke at komme i husly, før regnen styrtede ned, men måtte redde os i læ, hvor vi bedst kunne. Bagagen, der var anbragt på taget af bilerne, blev ved Børges, Hennings og pigernes hjælp bragt i sikkerhed i en forbløffende fart.

I øsende regnvejr kørte vi tværs gennem Jylland. I Ribe så vi et glimt af domkirken og de små huse i de smalle gader, og snart var vi ved rejsens endelige mål, Bodils hjem.

Vi fik en strålende modtagelse; her var både hus- og hjerterum. Efter at frikadellerne og rødgrøden var sat til livs, blev sovestederne beset; hvem var de heldige, der skulle sove i halm på tørreloftet, og hvem skulle i rigtige senge? Det var spændende! Der blev sovepladser til alle. De allerfleste blev på gården, fire elever og to lærerinder kom over til »tante Sigge«, ti plus to til fætter Clausen, og Jakobsens og jeg boede hos »farbror Sø-

rens«, der for flere år siden havde deres døtre Kirstine, Karoline og Birthe på Stidsholt.

Vi havde håbet, at vi skulle få tørvejr til søndagens udflugt, men vi blev skuffede. Om formiddagen kørte vi en tur gennem marsken, hvor vi lagde mærke til, at huse og gårde var bygget på små høje for at forhindre havet i at trænge ind. Vi kørte forbi Schakkenborg slot, gennem den gamle smukke by Møgeltønder, hvor vi især beundrede de fint udskårne døre med messingdørhamre.

Og så var vi ved grænsen. Vi stod i Rudbøl med det ene ben i Tyskland og det andet i Danmark. Grænsestenene ligger midt på vejen, så husene på den ene side er danske og på den anden side tyske. Vi kikkede forbi toldstedet og så de tyske farver og plakater og ud over Rudbøl sø, som grænsepælene går midt igennem. På hjemvejen kørte vi gennem Tønder. Her vender mange af husene gavlen mod gaden. I et vindue så vi et glimt af de fine tønderkniplinger.

I Bredebro besøgte vi det nye moderne mejeri, vi var meget imponerede.

Efter middag gik turen østpå. Vi kørte langs Flensborg fjord til Gråsten, hvor vi standsede op ved slottet og fik et kig ind i slotsgården, og ved indkørselen så vi mindestenen over Paludan-Müller.

Ved Bøffelkobbøl standsede vi op et øjeblik, og i den lille have, hvor to soldater ligger begravet, sang vi: »De vog dem, vi grov dem en grav i vor have«. Da vi kørte videre mod Dybbøl, havde vi en fin udsigt ud over Flensborg fjord og halvøen Broager. Ved Dybbøl mølle stod vi stille et øjeblik og sang: »Som en rejselysten flåde«, og ude i skanserne blev vi mindet om, at her havde tapre, danske mænd kæmpet for Danmark, og mange var faldet i kampen. Vi fik en stærk følelse af, at vi her stod på hellig jord.

Nu brød solen frem, og vi havde sundet, Chr. X's bro, Sønderborg slot og det frodige Als liggende foran os, et smukt syn.

På tilbagevejen kørte vi gennem Løgumkloster, hvor der netop i de samme dage holdtes »Kloster-morgen«.

Om aftenen hyggede vi os i Bodils hjem. Claus Clausen og hans kone fortalte om, hvordan de havde haft det under besæt-

telsen, og da han måtte »gå under jorden«, og hun tappert klarede det hele derhjemme. Vi sang: »For en fremmed barsk og fattig« og mange andre, og vi hørte om tiden før genforeningen og smiler ved tanken om de mange muntre episoder. Mange gange narrede de gendarmerne. Det blev en rigtig sønderjysk aften.

Næste morgen skinnede solen. Vi samledes i haven til morgensang, og efter at vi havde takket for den enestående gæstfrihed, vi havde mødt, startede Børge og Henning rutebilerne, og vi kørte atter mod nord. Vi gjorde holdt ved Rødding højskole, som vi besøgte fra ende til anden. Størst interesse havde den ældste del af skolen, Flors hus. Det næste besøg gjaldt Risbjergs faster i Hjerting. Vi så en moderne sønderjysk gård og blev beværet med »tuthuller«, de smagte dejligt. Vi kvitterede med »Stidsholtsangen«, og snart gik turen mod Skamlingsbanken.

Fra Højskamlings top, Sønderjyllands højeste punkt, er der en vid udsigt til alle sider. Her blev fra 1843 holdt de store nationale folkemøder, der fik så stor betydning for danskheden i Sønderjylland. Det berømteste, der førte til oprettelsen af Danmarks første højskole, Rødding højskole, blev holdt i 1844. Omkring mødepladsen er rejst mindesmærker for de mænd, der i de første år førte ordet på Skamlings, og i 1863 blev der rejst en høj granitstøtte med navne på kendte sønderjyder; den blev sprængt af tyskerne året efter, men genrejst 1866.

Vi havde en fin køretur fra Skamlingsbanken over Kolding, Vejle og Horsens til Århus. Her spadserede vi gennem Rømerhaven med de mange sjældne træer og blomster til Mindelunden, og her gik vi stille omkring og læste en del af navnene på de 6000 sønderjyder, der blev dræbt i den første verdenskrig. Her var det stenene selv, der fortalte historie.

Efter et lille frikvarter satte vi kursen hjemefter, og det var en flok trætte og søvnige piger, der ved nitiden spiste middagsmad og bagefter kom i seng. Det blev en vellykket og begivenhedsrig tur, en rigtig Sønderjyllandstur, som vi ikke kan sige Bodil, hendes forældre og deres familie tak nok for. Det blev en oplevelse for alle, der var med.

Karen Søndergaard.

Sverigesrejsen

Gamle elever har været på den traditionelle sommerrejse, som i år gik til Sverige og påbegyndtes den 14. juni.

»Husk at fodre fiskene godt«, sagde en mand, som vinkede farvel til os, da vi gik ud fra kajen i Frederikshavn med »Kronprinsessan Margrete«. Men der blev ikke fodret fisk denne gang. Vejret var iøvrigt artigt på hele turen. Den store regn faldt natten til søndag, ellers blev det kun til en enkelt byge.

57 elever deltog i år — flinke og veloplagte var de alle og gjorde det let for lederne: forstander Jakobsen og frue, lærerparret Christiansen og fru Andersen fra Bindslev, tidligere lærerinde på Stidsholt.

Vi havde fast logi på Landalaskolen i Göteborg, som i ferietiden er omdannet til vandrehjem. Hvor sov vi dog godt i de bløde spiralsenge. De ældre elever, som har været med på disse ture, vil sikkert sige, når de læser dette: »Ja, hvor de unge dog bliver forkælede i vore dage« og tænke på den hårde madras på gulvet.

Selvfølgelig så vi Göteborg både foroven og forneden — forfra og bagfra. Havnen er det centrale i byen — havnen med sine 275 havnekraner og 11 km kajplads — Sveriges største havn har skabt Sveriges næststørste by. Tre store skibsværfter skaber arbejde til mange tusind mennesker. Det største beskæftiger alene 6600 mand.

Sverige er blevet et mere velhavende land end Danmark. Det ser man straks på gadelivet. Den voldsomme biltrafik siger det straks. Naturligvis er det svenskernes egen Volvo, der er i flertal, men også den tyske folkevogn er populær, og de dyre vogne, som vækker beundring hos os, er almindelige her — for

eks. Costumline, Mercury og Mercedes. De gamle biler fra før krigen er sjældne og kan købes for 2 til 500 kr. Vi så slet ingen Ford 30 eller 31. Kravene til driftssikkerhed er høje, det er forståeligt, når man ser på trafikken. Derfor forsvinder de gamle vogne. Man aner også velhaveriet, når man ser på byens damer på gaden. De danske damer ser med misundelige blikke på deres slanke linje, men det er ikke sikkert, de misunder dem deres mad. Jo, vi må erkende det som så ofte før, når vi kom til et fremmed land: Danskerne er et madkært folk. Sverige har to gode råprodukter, der hele tiden siden krigen har ligget i toppen af prisstigningen: træ og malm. Det har utvivlsomt skabt en god valutastilling fremfor vore færdige landbrugs- og industrivarer, som bliver stillet overfor en stadig stigende konkurrence. Det er i hvert fald noget af forklaringen på Sveriges velstand.

Vi blev forresten modtaget af en gammel stidsholtelev ved båden, Allan Sørensen fra vinteren 1952-53. Han var sammen med os på den første dag. Han er her ovre på tredje år og arbejder på en stor maskinfabrik i Göteborg.

»Tjener du godt?« spurgte jeg.

Han pegede på sin lille pæne vogn og sagde:

»Mon der er ret mange i Danmark, som i 21 årsalderen har egen bil?«

Da jeg senere spurgte ham:

»Hvordan er det at være i et fremmed land, mærker man i det daglige, at man er udlænding?

»Ja, det mærker man til enhver tid.«

»Længes du så ikke?«

»Jo, det er blot pengene, der holder mig. Vidste jeg blot, om jeg kunne skabe mig en eksistens lige så god derhjemme, så rejste jeg. Heldigvis har jeg min bror herovre samt en kammerat.«

Den anden dag havde vi en pragtfuld sejltur til byen Marstrand og fæstningen Karlsten. Her står den dansk-svenske histo-

rie skrevet i sten. Fæstningen, som blev anlagt i 1600-tallet, tilfaldt Sverige sammen med det øvrige Bohuslen ved freden 1658, men erobredes senere i 1677, og mest kendt er Tordenskjolds erobring 1719. Men hver gang freden indtrådte, blev den tilbagegivet.

På tilbageturen så vi skærgården spækket med lystsejlere. Mange af Göteborgs indbyggere foretrækker altså at holde weekend ved at drage ud ad denne støj- og støvfri vej. Derimod så vi andre på det svenske landskab om søndagen fra landevejen. Vi blev i bus ført vidt omkring. I Hindås så vi på begyndelsen til opførelsen af en idrætsskole. Her anlægges en bane til skihop samt en idrætsplads. Vi spiste frokost i Svejtserdalen — et yndigt sted ved skov og sø og klipper. Efter at have passeret den gamle grænse mellem Bohuslen og Halland beså vi den smukkeste have, man vel kan tænke sig. Der var et væld af blomster, og der var et lille hus fra 1600-tallet opført i haven, indeholdende husgeråd fra gammel tid. Det er en pensioneret lærer, som har anlagt det hele og stillet det til publikums rådighed. At det er blevet en seværdighed, kunne vi se på de mange biler, der holdt udenfor, og man har måttet lave en parkeringsplads ved vejen. Det er iøvrigt et smilende landskab, vi kører gennem på denne tur. — »Sveriges solside« — så jeg på en turistbrochure, og det er ikke blot reklame. Turen endte i Varberg, hvor vi så resterne af den gamle fæstning, som har haft historisk betydning som skueplads for herredage, kongevalg og for mange kampe. Nu er Varberg et af Sveriges største badesteder. Der var nu ikke mange i vandet, og der var heller ikke nogen af os, der følte trang til at gå i vandet, dertil var vejret for køligt.

Mandag morgen gik turen igen over Kattegat, som viste sig fra sin smukkeste side. Jo, vi har igen haft en dejlig oplevelse.

P. Christiansen.

Fra elevmødet

Traditionen tro var der også i år gudstjeneste i Volstrup kirke, hvor Jakobsen prædikede. Efter kaffen på plænen var der gymnastik og folkedans ledet af frk. Stoustrup — fint og nydeligt. — Forstander Boelskifte, Landerupgård, holdt foredrag. Efter foredraget var der generalforsamling. Alle valg var genvalg. Da vi havde spist aftensmaden, var der optræden af sommerpigerne: Ønsk, hvad du vill!

Ja, vi kunne faktisk få, lige hvad vi ville have. Repertoiret spændte lige fra eventyr, Hostrups komedier til moderne slagere. Som sædvanlig var alle medvirkende. I år var endog alle lærerne repræsenteret. Genialt fundet på og glimrende fremvist. Til mørket sænkede sig, gik legen lystigt på plænen. Jakobsen afsluttede som sædvanlig.

Lidt uden for beretningen kan jeg meddele, at elevforeningen forærede skolen et vægur til jubilæet. I kan selv bese det, om ikke før, så til elevmødet næste år.

Glædelig jul, godt nytår!

Chr. Dam.

MINDEORD

Kort efter Vinterskolens Afslutning døde Laurits P. Poulsen, der var Elev her sidste Vinter. Det kom ikke som en Overraskelse, han led af en ubelbredelig Nyresygdom, og Lægerne havde forudsagt, at han ikke kunde leve ret længe. Men han naaede at faa sit Skoleophold, som han havde glædet sig til, og vi er glade for, at Sygdommen lod ham saa nogenlunde i Ro i den Tid, saa han kunde glæde sig over Kammeratskabet og Opholdet her. Laurits havde ikke den Lykke at leve i et Barndomshjem og hos Forældre. Tidlig kom han til at mærke Livets Modgang, og det prægede ham. Men paa Holt Bjerg Drengeshjem nød han en god og kærlig Pleje, og han følte, at Forstander Kærsgaard Hansens og alle paa Hjemmet gerne vilde være gode ved ham og give ham et trygt Hjem.

Laurits var en lille ejegod Dreng, som alle her paa Skolen holdt af. Han var saa stille og saa modtagelig for alt godt.

Ved en Bisættelseshøjtidelighed fra Kapellet ved Albæk Kirke talte Provst Hindsholm, Forstander Kærsgaard Hansen og jeg.

Hans Kammerater og Lærere her vil bevare Mindet om en god og gudbengiven Gut.

H. J.

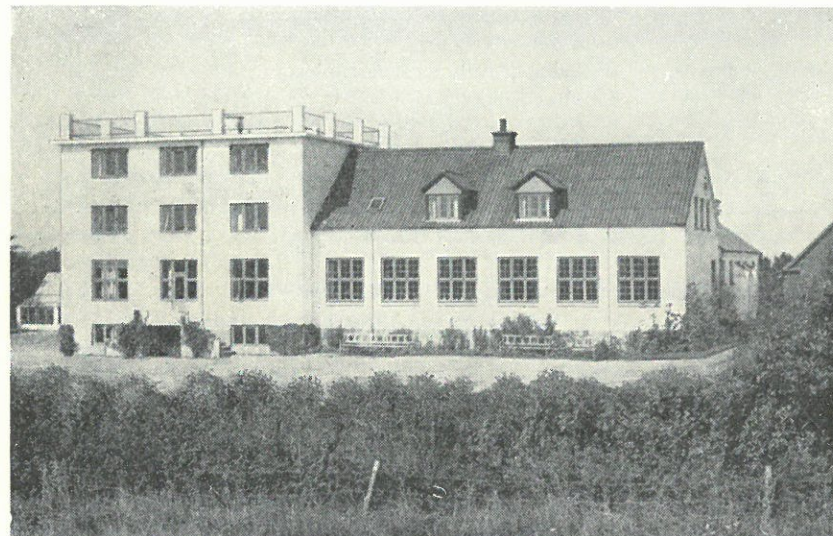
1957 = Meddelelser

Elevmødet i det nye Aar bliver Søndag den 21. Juli. Sørg nu for i Tide, at det kan blive jeres Frisøndag, saa I kan komme til Stidsholt. Hjertelig velkommen.

Udenlandsrejsen i 1957 vil, om alt gaar vel, blive en Norgesrejse.

Det bliver sikkert omkring 1. Juli, men det er ikke fastsat endnu. De sidste 2 Aars Elever faar alle tilsendt Program i det tidlige Foraar. Elever af tidligere Aargange bedes henvende sig her til Skolen inden 1. April ved at sende et aabent Brevkort, saa faar de tilsendt Program, naar dette foreligger — og kan altsaa ogsaa deltage.

H. J.

Korte hilsener

Må også min Stemme blande sig i Hyldestkoret, der vil lyde mod Jer fra nær og fjern, når Jeres Skole med så enestående og fuld Fortjeneste runder de første 25 År.

Hvad var Skolen uden Jer?

Jeg sender min Hilsen og Lykønskning til Jer, fordi I og Skolen er et.

Lærere og Elever kommer og går; men I bliver. Jeg har kun de allerbedste Minder fra min Tid på Skolen.

På Jeres Skole får de unge, ufærdige Mennesker af begge Køn under fornøjeligt Samvær tildelt Viden og Kundskaber, som de kan bygge videre på senere hen i Livet.

Jeg mindes med Glæde min egen Tid på Stidsholt Ungdomsskole i Sommeren 1939 sammen med Jer, Lærerne og gode Kammerater.

Hjertelig til Lykke, begge to, og i Håb om, at I må få Held og Lykke til at føre Skolen videre i mange Aar fremefter til Gavn og Glæde for mange, mange unge, sender jeg mine bedste Hilsener.

Som et Fyr på Tidens Strande
Eders Skole står,
lyser over mørke Vande,
lover Tryghedskår.

Skjuler Skyer hver en Stjerne,
Fyret svigter ej,
gennem Mulmet dets Lanterne
viser Sindet Vej.

Manende dens Lampe brænder,
bjerger Liv og Gods.
Signet være Eders Hænder,
som har tændt dens Blus.

Inger Birgit Madsen,
Sygeplejerske, Amtssygehuset, Aarhus.

Året 1956 har her i Stidsholt stået i jubilæernes tegn. Friskolen har fejret sit 50 års jubilæum, og ungdomsskolen har virket i 25 år.

Gennem 15 år har jeg været med i arbejdet ved begge skoler, det er jo også en slags jubilæum, og jeg prøver at se de 30 hold for mig, piger og

drengene, sommer og vinter. Jeg ser en gruelig stor bunke stile- og dik-tatbøger for mig og tænker på, hvor vi dog har slidt — ikke mindst på vinterskolen — for dog at komme til at skrive så nogenlunde fejlfrit, og jeg husker, hvordan både I og jeg kunne glædes, når vi mærkede, at det lykkedes. Jeg husker de mange cykelture under krigen og den evinde-lige »lappen« cykel, når vi var ude. Mon ikke pigerne fra de somre også med mig kan huske, hvor vanskeligt det var at få materialer til hånd-arbejdstimerne, vi var lykkelige, hver gang vi kunne få bare et lille stykke rigtigt stof. Hvor er det meget lettere i dag. Jeg tænker også på alle de mange gange, vi har leget sammen, de mange lørdag-søndag-aftener, de mange ondagstener, når drengene optrådte, og ugerne før elevmødet, når pigerne sled med gymnastik og folkedans, med optræden og syning af drag-ter.

Og festerne! Kan I huske, hvordan vi kunne holde fest her på skolen? Selvfølgelig husker I det alt sammen og meget mere: kammeratskabet, sangen, de mange timer i skolestuen, hvor I lyttede til, hvad historien og litteraturen kunne bringe jer.

Lad da dette lille tilbageblik over 15 år på Stidsholt Ungdomsskole være min hilsen til alle gamle elever.

Glædelig jul!

Karen Søndergaard.

Med disse linier vil vi gerne sende en hjertelig hilsen til alle lærer-kræfterne samt sommerpigerne 1956 med tak for de mange dejlige dage, vi havde sammen. Det blev en sommer, vi aldrig glemmer. Vi er

begge to flyttet tilbage til skolen som piger fra 1. november, og dagene går igen med liv og lyst. Hermed sender vi eder alle vore bedste ønsker om en glædelig jul og et godt nytår.

Birthe Pedersen og Birthe Christensen.

Hvor er det underligt at tænke på, at det nu er 10 år siden, vi rejste fra Stidsholt. Mange dejlige minder står så klare i erindringen.

Da Jakobsen i sin afskedstale til os sagde, at skolen havde søgt at give os ballast til fremtidens sejlads, forstod vi det, men endnu bedre nu mange år senere.

Jeg ved, at vi alle tænker på Jakobsen og fru Jakobsen med glæde og taknemmelighed; de er så trofaste mod os gamle elever i både medgang og i modgang. Jeg er nu elev på Farsø sygehus, et arbejde jeg er glad for.

I vinteren 1954-55 var jeg elev på Askov højskole; et par år var jeg hjemme, da mit helbred svigtede et stykke tid.

Jeg sender til slut de bedste hilsener med ønsket om en god jul og et godt nytår til alle på Stidsholt og pigerne fra sommeren 1946.

Maren Pindstrup Pedersen.

Saa hejser vi flaget
og letter paa huen
og ønsker til lykke
Jakobsen og fru.

*Jørgen Skovmose,
Søndergaard, Linderum.*

Elevmødet i 1957 bliver søndag den 21. juli

Elevfortegnelse

Vinteren 1955-56.

Arne Mølgaard Andersen, V. Melholt, Asaa.
Knud V. Andersen, Melholt, Asaa.
Per Bjørn Andersen, Østre Allé 70, Aalborg.
Povl Larsen Andersen, Thorup, Skørping.
Kurt Auchenberg, Skodsborg.
Agner Bruun, Tisted, Arden.
Poul Carlsen, Knæverhede, Sæby.
Frank Christensen, Fælledvej 13, Brønderslev.
Vagn Christiansen, Mjels, Ellidshøj.
Jørn Ernst, Annebergvej, Aalborg.
Arne Nielsen Hansen, Sdr. Dahl, Understed, Sæby.
Mogens B. Hansen, Ingstrup.
Egon Holt, Oppelstrup, Vaarst.
Søren Haals, Gunderup, Vaarst.
Niels Jacobsen, Rebild Skovhuse, Skørping.
Bent B. Jensen, Vestermark, Mosbjerg, Sindal.
Hardy Jensen, Stenslund, Stenum, Brønderslev.
Karl Erik Jensen, Øster Hede, Bindeslev.
Knud Arne Jensen, Ingstrup.
Kren Møller Jensen, Øster Gaardsholt, Flauenskjold.
Poul-Erik Jensen, Skoven, Kvissel.
Svend Aage Jensen, Annebergvej, Aalborg.
Bent Kirkegaard, Bredsig, Tolne.
Hans Schrøder Knudsen, St. Djernæs, Thisted.
Kaj Kronborg Kristiansen, Højlund, V. Hassing.
Kjeld Langeland Larsen, Skovbo, Hobro.
Poul Larsen, Søndergade, Hjallerup.
Poul Larsen, Mosen, Præstbro.
Bent Ole Madsen, Ingstrup.
Aage Madsen, Gaaser, Gandrup.
Orla K. Mathiasen, St. Stapis, Sulsted.
Keld B. Møller, Damgaard, Hjørring.
Bent Edv. Nielsen, Granly, Eskær Hede, Tolne.
Mogens Bols Nielsen, Korsagergaard, Bælum.
Orla Skovbo Nielsen, Skovbo, Sønderkov.
Søren P. Nielsen, Gunderup, Vaarst.
Asger Gregers Pedersen, Tisted, Arden.
Hans Jørgen Pedersen, Nythaab, Klokkeholm.

Kaj Bent Pedersen, Skellet, Agersted.
 Leif Egon Pedersen, Skovsgaard.
 Per Chr. Pedersen, Ørnholt, Raunstrup, Hjallerup.
 Arne Poulsen, Juelstrup, Støvring.
 Laurits P. Poulsen, Præstbro.
 Jørgen Skovsmose, Linderum, Sindal.
 Tonny Svare, Ingstrup.
 Ole Rom Søndergaard, Ø. Hulsig, Tollestrup, Vraa.
 Erland Sørensen, Tolne Skov, Tolne.
 Jørn Sørensen, Sognefogedgaarden, Jerup.
 Kristian Dahl Sørensen, Gaaser, Gandrup.
 Svend Ulrik Sørensen, Lennestved, Taars.
 Erling Tage Thomsen, Mølbaksminde, Østervraa.
 Kjeld Thomsen, Bakkegaard, Aalbæk.
 Kurt Egon Thomsen, Præstbro.
 Niels Erik Thomsen, Nørregade 1, Agersted.
 Hans Friis Østergaard, Mejeriet, Jerup.

Sommeren 1956.

Lis Abrahamsen, Jespersminde, Hjørring.
 Wivi Andersen, Mogensgade 51, Viborg.
 Aase Bach, Brøndum, Fjerritslev.
 Ellen Bach, Vesterbro 11, Aalborg.
 Mette Bentson, Brønderslev.
 Anne Berntsen, Kayerødsgade 5, Aalborg.
 Mona Bergmann, Rømgade 3, Aalborg.
 Bente Burholt, Hørmested, Sindal.
 Gunhild Burholt, Nygaard, Præstbro.
 Doris Callesen, Engvej 16, Nørresundby.
 Anna K. Christensen, Møllerkær, Ravnstrup, Hjallerup.
 Bente Christensen, Strandvejen 24, Asaa.
 Birthe Christensen, Hjelmsted, Serritslev.
 Grethe Christensen, Øster Allé 29, Aalborg.
 Grethe Christensen, Vibevej 25, Frederikshavn.
 Inga Christensen, Volstrup, Sæby.
 Inge Christensen, Hallund, Brønderslev.
 Inger Christensen, Præstegaarden, Klokkeholm.
 Lis Abel Christensen, Overlæge Ottosensvej 8, Frederikshavn.
 Lissy Christensen, Søndergade 21, Frederikshavn.
 Aase Christiansen, Stendal, Hugdrup, Dybvad.
 Bodil Clausen, Svanstrup, Bredebro, Sønderjylland.
 Else Fredsgaard, Borup, Halkær.
 Gudrun Færch, Studsholt, Hørmested, Sindal.
 Hanne Gulstad, Lollandsgade 33, Aalborg.

Aase Hansen, Mosegaarden, Skivum, Vegger.
 Gurli Hansen, Sønderkoven.
 Herdis Hansen, Hybholt, Dybvad.
 Inge Hansen, Petersborgvej 56, Vejgaard, Aalborg.
 Kathrine Bak Hansen, Møllehuset, Asaa.
 Lita Hansen, Nordstrand, Skagen.
 Karen Haukrog, Langholt.
 Bodil Hermansen, L. Kokkenborg, Ørsø.
 Kirsten Hesthaven, Lendum, Sindal.
 Vita Højer, Bokærsvvej, Asaa.
 Birthe R. Jensen, Ryaa, Birkelse.
 Birthe Morville Jensen, Søndergade 62, Hjallerup.
 Elly Rosendahl Jensen, Faurholt, Hørby.
 Grethe Jensen, Østergaard, Fjerritslev.
 Inga Lis Jensen, Heden, Voersaa.
 Inger Jensen, Torderup, Vaarst.
 Jette Jensen, Jens Klarupsvej 6, Skagen.
 Margrethe Jensen, Midtgaard, Vildmosen, Tylstrup.
 Margit Egebak Jensen, Idskov, Dybvad.
 Tove Lis Jensen, Petersborgvej 52, Vejgaard, Aalborg.
 Esther Johansen, Møllerup Møllegaard, Jerslev J.
 Lene Johansen, Voldgade 5, Frederikshavn.
 Anna K. Karlsen, Korsvejen, Allerup, Klokkeholm.
 Dorthe Klit, Grønnestrand, Fjerritslev.
 Betty Kold, Bejstrup, Bonderup.
 Thora Kold, Amtoft, Vesløs.
 Jytte Kvist, Fredericiagade 9, Aalborg.
 Bente Larsen, Lufthavnsvej 43, Lindholm, Nørresundby.
 Birthe Larsen, Ø. Risager, Tversted.
 Kirsten Larsen, Haven, Klokkeholm.
 Ingerlise Løth, Østerbyvej 14, Skagen.
 Lis Holm Madsen, Kornum, Løgstør.
 Juliane Madsen, Spejlberg, Hallund, Brønderslev.
 Dora Maymann, Fjerritslev.
 Meta Mikkelsen, Klattrup, Dybvad.
 Birthe Kronborg Nielsen, Bejstrup, Bonderup.
 Inge Ruth Nielsen, Søvangen 7, Vejgaard, Aalborg.
 Kirsten Risbjerg Nielsen, Risager, Grønholt, Frederikshavn.
 Margit Brix Nielsen, Købmandsgaarden, Flyvbjerg, Jerslev J.
 Tove A. M. Nielsen, Asylgade B 4, Frederikshavn.
 Anna-Lisse Olesen, Nielsminde, Sæby.
 Margit Olesen, Toftelund, Sæby.
 Birthe Pedersen, Vesløs Mark, Vesløs.
 Ella Pedersen, Hovedgaarden, Langholt.

Jenny Pedersen, Torderup, Vaarst.
 Johanne Pedersen, Købmandsh., Klokkeholm.
 Elin Munk-Rasmussen, Gl. Banegaardsvej 30, Helsingør.
 Anna Siggaard, Storvorde.
 Inga Sigsgaard, Knøsgaard, Aabybro.
 Margit Skrubbeltrang, Sønderkov.
 Annelise Slysser, Lufthavnsvej 31, Lindholm, Nørresundby.
 Ellen Smedegaard, Ørtoft, Sæby.
 Lillian Steffensen, Mariagervej 4, Skagen.
 Ida Sterner, Fynsgade 53, Brønderslev.
 Helene Stidsholt, Stidsholt, Sæby.
 Alice Sørensen, Borgergade, Klokkeholm.
 Anna Hansen Sørensen, Nørregade 20, Frederikshavn.
 Bodil Sørensen, Sdr. Harritslev, Hjørring.
 Ingrid Thomsen, Sct. Laurentievej 38, Skagen.
 Jytte Thomsen, Ø. Skølstrup, Sæby.
 Sinne Thomsen, Ørum Mose, Hjallerup.
 Anna Wolff, Boldrup, Nørager.
 Tove Østergaard, Stidsholt, Sæby.

**Elevmødet i 1957 bliver
 Søndag den 21. Juli**

ELEVFORENINGENS BESTYRELSE

Chr. Dam,
 formand,

Øksenhede skole pr. Sæby.

Juel Højbjerg,
 næstformand,

Jerslev østermark, Jerslev J.

Karen Søndergaard,
 kasserer,

Stidsholt ungdomsskole pr. Sæby.

Edel Jensen,
 sekretær,

A/S »Titan«, Dannebrogsgade 43, Aalborg.

Villy Stentoft,
 Bjerget pr. Frøstrup.

Gerda Osterland Rasmussen,
 Dybvad skole.

Henry Pedersen,
 Elling pr. Frederikshavn

Regnskab

for året 1. juni 1955 til 31. maj 1956

INDTÆGT

Kassebeholdning	232,53	kr.
Indestående i giro	33,78	"
Indestående i sparekassen	1.510,52	"
Årsskrifter	4.522,00	"
Renter	79,68	"
	6.378,51	kr.

UDGIFT

1550 årsskrifter	2.382,00	kr.
31 klicheer	566,60	"
1000 konvolutter	93,00	"
Frimærker	1.225,00	"
Annoncer	61,56	"
Blanketter og kort	46,25	"
Udgifter ved udsendelsen	29,30	"
Kirkebetjening	10,00	"
Understøttelser	400,00	"
Indestående i sparekassen	1.510,52	"
Indestående i giro	81	"
Kassebeholdning	53,47	"
	6.378,51	kr.

Stidsholt, d. 13. juli 1956.

Karen Søndergaard.

Ovenstående regnskab er dags dato revideret og intet fundet at bemærke. Kassebeholdningen er til stede.

Sæby, d. 14. juli 1956.

Gerda Sørensen.

Stidsholt, d. 15. juli 1956.

Ingeborg Jensen.